

[Ole Bjørn Kraft.]

afrika, der finder mishandling af mennesker sted, en mishandling, der kræver vor medfølelse og kalder på vor harme. Jeg tænker på den tvungne kollektivisering af landbruget, der har fundet sted i Østtyskland. Forholdet er her det, at i januar i år var 56 pct. af bondelandet i Østtyskland frit; i dag er kollektiviseringen fuldstændig gennemført. 100 000 frie bønder er ved statsmagt og terror tvunget ind i kollektive brug, og det er sket på en sådan måde, at det har haft til resultat selvmord, åndelige sammenbrud, og at flygtningestrømmen er blevet foreget.

I Europarådet hørte vi en redegørelse herfor af ministeren for fællestyske anliggender, hr. Lemmer, og af det socialdemokratiske partis præsidentkandidat og næstformand, hr. Carlo Schmied. Disse to repræsentanter for Vesttyskland, regeringens repræsentant og oppositionens repræsentant, var i et og alt enige i bedømmelsen af, hvad der var foregået. Carlo Schmied holdt en meget stærk og meget indtrængende tale i Europarådet. Han sagde, at det, der skete i Østtyskland, var, at man tog jorden fra dem, der gennem slægtleds arbejde havde gjort den frugtbar. Han udtalte, at i den af Sovjet okkuperede zone var forholdene kontrolleret af en mægtig stat, og magten var af den givet i hænderne på en lille gruppe mænd, som uden militærmagt ikke kunne blive ved styret i over 3 dage.

Jeg deler følelsen af harme over for, hvad der foregår i Sydafrika, men jeg har også den dybeste medfølelse med det, der sker i Østtyskland. Danmark er kendt som de frie bønders land. Vi må se den virkelighed i øjnene, at således er stillingen umiddelbart syd for vor grænse i et område, som vi har et nært kendskab til.

Vi må ikke acceptere tyranniet og dets handlinger. Det er således ikke nogen lys og fredelig verden, der er blevet vor generations, men hvor mørk den end er, og hvor store farer vi end synes vi kan se forude, må vi ikke opgive håbet og ikke opgave arbejdet for at vende udviklingen. Forudsætningen for, at det kan ske, er, at vi er trofaste mod vor egen livsholdning; ikke svigter den hverken i tanke eller handling og overalt, hvor vi har en mulighed for det, står sammen med de demokratier, hvis

hele livsholdning og samfundsform er den samme som vor.

Lannung: Jeg vil gerne takke den højtærede udenrigsminister for hans redegørelse.

Jeg kan fuldt ud tiltræde bemærkningerne om topmødet og de håb om afspænding og en begyndende løsning af de store internationale spørgsmål, der var knyttet dertil. Også det radikale venstre lægger vægt på, at de tre vestmagter ved sammenbruddet fastslog, at det fortsat var deres overbevisning, at alle udestående internationale problemer bør løses ved fredelige midler ad forhandlingens vej, og at de fortsat var rede dertil. Det må vel desværre forudses, at et topmøde vanskeligt kan komme i stand før om et lille års tid eller så, idet Amerikas nye præsident efter deres på dette punkt mærkelig gammeldags forfatning ikke træder i funktion før 2-3 måneder efter valget.

Det er for os en selvfølge, at arbejdet for standsning af alle atomvåbenforsøg som indledning til en omfattende kontrolleret nedrustning bør fortsættes, og at Danmark overalt, i FN, og hvor mulighed i øvrigt måtte gives, bør støtte bestræbelserne herfor. Så længe verden kun lever i læ af A- og B-bombernes terrorbalance, er det af uafviselig vital betydning at søge at nå frem til en løsning af de udestående problemer. Man må dog trods alt vægre sig ved at tro, at det er slut med bestræbelserne for afspænding og forståelse mellem øst og vest eller, for at være mere konkret, mellem Sovjetunionen og vesten, thi meget stærke interessefaktorer taler fra begge sider, forekommer det os, for en ordening. At vesten lægger megen vægt derpå, ved vi alle, men ser vi på den senere tids udvikling, er det heller ikke svært at få øje på en række stærke faktorer, der i høj grad må tilsige Sovjetunionen at samle en stor del af sine kræfter og hjælpemidler om andre opgaver end oprustning. Jeg skal blot nævne 3 momenter: opbygningen og industrialiseringen af det halvt folketomme Sibirien og især af unionens mægtige centralasiatiske områder og Stillehavsområdet, en højere levestandard for Sovjetunionens folk og en tilstræbt større indsats i de underudviklede områder. Alt i alt er der meget betydningsfulde elementer i hele verdenssituationen,